

виделина на есенний день и отъ нѣжната лазурность на небето. По карнизитѣ на кжщитѣ немирни птичета цвѣрчахъ или се боричкахъ отъ радость и слободия. Единъ духъ на драгость и воля владѣше въ простора и теглеше душитѣ на вѣнъ — въ свободата и въ природата.

Кардашевъ се убѣди, че не само той испытваше това тайно чувство и се подчиняваше на обаянието на вѣншний въздухъ, лучи, топликъ и меланхолическа сладость. Минувайки изъ нѣкои улици на вѣсточната половина на града, обикновенно пусти по това врѣме на деня, той забѣлѣжи тихи сцени отъ най-умилителна идилия. Въ една градина на улица *** овъ, достопочтенниятъ юристъ Х. въ небрѣженъ видъ, безъ вратовѣзка и по чехли, сѣдеше при олеандритѣ си и се прозяваше най-вѣсхитително къмъ синитѣ небеса; по-нататкъ, отворилъ прозореца си, показваше своето гоино, кржгло, челоувѣческо лице, единъ достоенъ началникъ на отдѣление, щастливъ, че Богъ е създалъ тревитѣ, птицитѣ, въздуха, България и отдѣлението му — за да може да имъ се наслаждава на тоя свѣтъ.

Въ улицата *** ичъ, трийсетъ и осемъ годишния пенсионеръ Н., приятно надебелѣлъ, размисляваше благодушно върху красотата на природата и добродѣтелитѣ, като туряше най-високо между тѣхъ признателността на народитѣ къмъ своитѣ синове. Милата госпожица Р... красиво облѣгната до едно дръвче, съ книга въ ржка и съ копнѣйни погледи въ далекитѣ области на златнитѣ мечти... Тя имаше така вида на статуята на Сафо; навѣрно тя незнаеше коя е Сафо, но се чувствувахе, че гори отъ сладки трепети, и е способна да бжде много, безкрайно щастлива... Очарователната черноока вдовица на *** вска улица, въ омаята на младость и блѣнове, искокна на балкона си, погледна мечтателно природата, дѣхна изъ джлбоко и пакъ влѣзна въ будоара си, като остави подиря си една вълна отъ тънки благоухания...